

UN MAPA DEL COS

PROGRAMA

*No em calen ni perforacions ni tatuatges,
el meu cos és un mapa.*

Anna Gual

UN MAPA DEL COS

és un espectacle multidisciplinari que combina la interpretació de Lieder, de textos, poemes i l'expressió plàstica.

Acompanyarem la nostra protagonista en el viatge interior que realitzarà, on descobrirà els nusos emocionals que no veu durant el dia a dia i es retrobarà amb ella mateixa fins a assolir la pau interior.

Les diverses vivències de la protagonista aniran acumulant marques en un llenç formant una mena de mapa, ple d'històries. Aquest mapa és la protagonista, allò bo i allò dolent, tot el que viu forma part d'ella.

MARINA TORRA CABAÚ Nascuda a Calaf de pare català i mare occitana.

Actualment cursa els estudis superiors de música a l'ESMUC, amb Margarida Natividade i Marta Almajano. També s'està formant en l'àmbit del Lied amb professors com Francisco Poyato, Alan Branch i Assumpta Mateu. Ha treballat amb professors com Jorge Sirena, Ulrike Haller, Oriol Rosés i Eulàlia Ara.

Un personatge, tres facetes: la Marina canta els pensaments que li venen al cap a la protagonista, allò que sent i potser no vol, o no s'atreveix a dir.

MIQUEL VILLALBA CASTELLS Nascut a Vilafranca del Penedès, ara resident a Sant Celoni, és graduat per l'ESMUC en direcció de cor i orquestra, formant-se amb Salvador Brotons, Johan Duijck, Adolf Pla i Francisco Poyato. Paral·lelament, manté una forta activitat pianística, sobretot treballant amb cantants solistes i cors. Ha col·laborat amb entitats com l'Orquestra Simfònica del Vallès o la Polifònica de Vilafranca i amb l'òpera de Sarrià.

En Miquel, a través del piano, condueix els discurs i il·lustra les emocions de la protagonista, fins i tot les més amagades a l'inconscient.

MARIONA RÍOS PÉREZ Nascuda a Vilafranca del Penedès, és graduada en Belles Arts, i ha cursat un màster en educació artística i un altre en disseny escenogràfic. És una alrtista multidisciplinar en el camp gràfic (il·lustració, disseny gràfic, escenografia...) i l'escènic (escriptura i narració de relats eròtics, teatre, trapezi...).

La Mariona és la cara visible de la protagonista, la persona que tothom coneix, la que expressa els seus neguits i inquietuds cap a l'exterior. Però, com tothom, la nostra protagonista és molt més que allò que el món veu

TEXTOS

L'argument central de l'espectacle parteix del poema "Teoria del caos" d'Anna Gual i de textos de Mariona Ríos. A partir d'aquí es dibuixa l'experiència de la protagonista, que no pot exterioritzar el que sent. Un garbuix d'emocions la consumeix i no sap com posar-hi ordre perquè, potser, no s'ha permès l'espai per desgranar què li fa mal. L'espectacle és un recorregut emocional de la protagonista a través del seu dolor per reescriure com se sent.

REPERTORI

Aquestes peces il·lustraran la història de la protagonista.
Estan escollides per com representen les emocions
i vivències de la protagonista al llarg de l'espectacle,
esdevenint un fil conductor de la seva experiència.

LIED

Wiegala - Ilse Weber

El niño mudo - Frederic Mompou

Neu - Frederic Mompou

Con qué la lavaré - Joaquín Rodrigo

Cançó de l'oblit - Eduard Toldrà

Die stille Stadt - Alma Mahler

An die Nachtigall - Johannes Brahms

Frühlingsglaube - Franz Schubert

Mondnacht - Robert Schumann

Ah, com hauria estat bell - Salvador Brotons

Maig - Eduard Toldrà

Morgen - Richard Strauss

WIEGALA - Ilse Weber

Text de la pròpia compositora

Wiegala, wiegala, weier,
der Wind spielt auf der Leier.
Er spielt so süß im grünen Ried,
die Nachtigall, die singt ihr Lied.
Wiegala, wiegala, weier,
der Wind spielt auf der Leier.

Wiegala, wiegala, werne,
der Mond ist die Lanterne,
er steht am dunklen Himmelszelt
und schaut hernieder auf die Welt.
Wiegala, wiegala, werne,
der Mond ist die Lanterne.

Wiegala, wiegala, wille,
wie ist die Welt so stille!
Es stört kein Laut die süße Ruh,
schlaf, mein Kindchen, schlaf auch du.
Wiegala, wiegala, wille,
wie ist die Welt so stille!

WIEGALA

Wiegala, wiegala, wira,
el vent toca la lira.
Toca molt dolç en la verda canya,
el rossinyol canta la seva cançó.
Wiegala, wiegala, wira,
el vent toca la lira.

Wiegala, wiegala, werna
el món és la llanterna,
és a la fosca volta celestial
i mira cap avall, cap al món.
Wiegala, wiegala, werna,
el món és la llanterna.

Wiegala, wiegala, willat
el món està molt callat!
Cap soroll molesta la dolça pau,
dorm, fillet meu, dorm tu també.
Wiegala, wiegala, willat,
el món està molt callat!

EL NIÑO MUDO - Frederic Mompou

Text de Federico García Lorca

El niño busca su voz.
(La tenía el rey de los grillos.)
En una gota de agua
buscaba su voz el niño.

No la quiero para hablar;
me haré con ella un anillo
que llevará mi silencio
en su dedo pequeño.

En una gota de agua
buscaba su voz el niño.

(La voz cautiva, a lo lejos,
se ponía un traje de grillo.)

NEU (de 4 melodies) - Frederic Mompou

Text del propi compositor

No és neu, són flors de cel.
Cor meu com te desfulles.
Són fulls de ma vida esquinçats.
Plugeta de paper blanc.
No és neu, són flors de cel.
Dolor, com te desfulles.
¡Ai! Quina tristesa fa.

POU - Mariona Ríos

Fa fred, fa tristor. Estic cansada.
Em pesa massa aquest puny al pit
Que no,
Que no em deixa
respirar, ser.

I l'aire si no es veu,
on queda, si no respiro
I el crit, si no tinc veu,
On sóc, quin espai ocupo?

Dormir eternament seria l'antídot perfecte
A aquest dolor invisible constant.
A aquestes parets que m'apreten i em tapien,
m'aïllen.

Sento, sento, sento i he sentit tant,
que no puc parar de sentir,
se'm fa insuportable sentir més.

Que m'exploten les entranyes de plor
per reconèixe'm que sóc no-res.
I perquè m'escanyo per dins
com una nina lletja.

M'he trencat ,
el llautó s'ha fet gassa:
sóc penetrable, ferible, destructible,
esquinçada, esparracada.

I a cada sot, a cada espant de miocardi,
una ballarina m'agafa
i em llença de nou al camp de batalla,
cos de batalla.

Dissident de la propia utopia,
de cada traïció em pinto una bandera.

Trànsfuga de la meva sort,
narcotraficant d'ansietat pura.
Escampa'm boira o si vols mort
per evadir-me d'aquesta tortura.

CON QUÉ LA LAVARÉ - Joaquín Rodrigo

Text anònim

¿Con qué la lavaré
la tez de la mi cara?
¿Con qué la lavaré?
Que vivo malpenada.

Lávanse las casadas
con agua de limones.
Lavóme yo cuitada
con penas y dolores.

CANÇÓ DE L'OBLIT - Eduard Toldrà

Text de Tomàs Garcés (1901-1993)

Boireta del matí,
escampa't una mica;
esborra el turó verd,
amaga la masia,
les canyes del camí
i l'ombra de l'eixida.

Boireta del matí.
melangiosa i tendra!
Atura l'oratjol,
allunya la pineda,
i mulla, mar endins,
les cofes i la vela.

Boireta del matí,
emboira'm la mirada.
Ets dolça com l'oblit.
Adéu, la vinya clara!
Que lluny, l'alè del mar
i els brucs de la muntanya!

TEORIA DEL CAOS - Anna Gual

d'Implosions

A la superfície
de la meva pell d'humana
hi ha restes
de saliva, petons, carícies, mossegades,
esperma,
xuclets,
talls, ferides, cops, llagues,
suor, cicatrius,
rascades, sang, crostes, blaus, lesions,
esgarrapades,
bufetades,
varius, butllofes i cremades.

No em calen perforacions ni tatuatges,
el meu cos
és un mapa.

DIE STILLE STADT - Alma Mahler

Text de Richard Dehmel (1863-1920)

Liegt eine Stadt im Tale,
Ein blasser Tag vergeht.
Es wird nicht lange dauern mehr,
Bis weder Mond noch Sterne
Nur Nacht am Himmel steht.

Von allen Bergen drücken
Nebel auf die Stadt,
Es dringt kein Dach, nicht Hof noch Haus,
Kein Laut aus ihrem Rauch heraus,
Kaum Türme noch und Brücken.
Doch als dem Wanderer graute,
Da ging ein Lichtlein auf im Grund
Und durch den Rauch und Nebel
Begann ein leiser Lobgesang
Aus Kindermund.

LA CIUTAT CALLADA

Hi ha una ciutat a la vall,
s'escola un dia grisós,
ja no falta gaire
perquè la lluna o estrelles,
apareguin al cel nocturn.

Des de totes les muntanyes
ha baixat la boira sobre la ciutat,
no sobresurt cap teulada, pati o casa,
ni cap soroll damunt del fum, cap torre ni cap pont.
Però quan el viatger avança,
s'ha fet una llumeta allà al fons,
i a través del fum i la boira
se sent un dolç cant de lloança d'una boca infantil.

AN DIE NACHTIGALL - Johannes Brahms

Text de Ludwig Christoph Heinrich Hölty

Geuß nicht so laut der liebentflammten Lieder
Tonreichen Schall
Vom Blütenast des Apfelbaums hernieder,
O Nachtigall.
Du tönest mir mit deiner süßen Kehle
Die Liebe wach;
Denn schon durchbebt die Tiefen meiner Seele
Dein schmelzend Ach.

Dann flieht der Schlaf von neuem dieses Lager,
Ich starre dann,
Mit nassem Blick, und todtenbleich und hager,
Den Himmel an.
Fleuch, Nachtigall, in grüne Finsternisse,
Ins Haingesträuch,
Und spend' im Nest der treuen Gattin Küsse;
entfleuch, entfleuch!

AL ROSSINYOL

No vessis tan fort el ressò ple de tonalitats
dels teus cants abrandats d'amor
des de la branca del pomer,
oh, rossinyol.

El so de la teva dolça gorja
fa despertar en mi l'amor;
car el fons de la meva ànima ja tremola
per el teu crit melodiós.

Aleshores el son s'enfuig d'aquest lloc
i jo miro fixament, amb ulls plens de llàgrimes,
pàl·lid com un mort i demacrat,
vers el cel.

Vola enllà, rossinyol, vers la foscúria verda
als matossars del bosc,
i, al niu, obsequia amb besades la teva fidel companya;
vola enllà, vola enllà!

PER ASPERA AD ASTRA -
Blanca Llum Vidal

d'Amor a la brega

Serà com perdre la calma
o trobar-la del tot
pels carrers i pels ulls
i una mica esclafada
i agafar-ne el garbuix
que encara batega,
i dir-los

“mireu:
pel camí més difícil,
amb la llengua ferida,
amb els cors barrejats
i amb res més a les mans
que altres mans i una pregunta,
però a les estrelles s’hi va
i són aquí a la terra.”

FRÜHLINGSGLAUBE - Franz Schubert

Text de Johann Ludwig Uhland

Die linden Lüfte sind erwacht,
Sie säuseln und weben Tag und Nacht,
Sie schaffen an allen Enden.
O frischer Duft, o neuer Klang!
Nun, armes Herze, sei nicht bang!
Nun muss sich Alles, Alles wenden.

Die Welt wird schöner mit jedem Tag,
Man weiss nicht, was noch werden mag,
Das Blühen will nicht enden.
Es blüht das fernste, tiefste Tal:
Nun, armes Herz, vergiss der Qual!
Nun muss sich Alles, Alles wenden.

ESPERANÇA DE PRIMAVERA

Es desperten ventijols suaus,
xiuxiuegen i es belluguen dia i nit,
arriben a totes bandes.
Oh perfums frescos, oh nou sol!
Ara, pobre cor, no tinguis por!
Ara tot, tot ha de canviar.

Cada dia el món és més preciós,
no se sap el que pot esdevenir encara,
la florida no té fi.
Floreix a la vall més remota i profunda:
ara, pobre cor, oblida el teu turment!
Ara tot, tot ha de canviar.

ARBRE - Mariona Ríos

Fa tres dies que menjo amb gana:
la magrana, l'olor del vellut de la tardor
la meva pell suada:
ho descobreixo com si fos nou
però hagués estat en mi sempre.

Fa una setmana que no he plorat,
i ja em brilla millor la mirada,
no tinc els ulls inflats
i el somriure no és una utopia vaga.

Respiro més clar més fresc més viu:
em surten fulles a les mans
i flors a les orelles
les orenetes fan niu als meus cabells
m'ajuden a alçar el vol:
S'han tornat més belles.

Sé que del fang he vingut,
I al fang tornaré altres vegades.
Perquè del fang també bec
i del fang també creixo encara.
Potser viure és això:
del mar al cel, del prat al fang:
una volta i una altra.

MONDNACHT - Robert Schumann

Text d'Eichendorff

Es war, als hätt' der Himmel,
Die Erde still geküßt,
Daß sie im Blütenschimmer
Von ihm nun träumen müßt.

Die Luft ging durch die Felder,
Die Ähren wogten sacht,
Es rauschten leis die Wälder,
So sternklar war die Nacht.

Und meine Seele spannte
Weit ihre Flügel aus,
Flog durch die stillen Lande
Als flöge sie nach Haus.

NIT DE LLUNA

Era com si el cel,
besés suaument la terra,
perquè ella, tota brillant de flors,
només pogués somiar en ell.

La brisa travessava els camps,
les espigues onejaven suaument,
els boscos xiuxiuejaven lleument,
així de clarament estrellada era la nit.

I la meva ànima va estendre
àmpliament les seves ales,
va volar pels camps silenciosos
com si volés cap a Casa.

AH! COM HAURIA ESTAT BELL - Salvador Brotons

Text de Miquel Martí Pol

Ah! Com hauria estat bell d'haver crescut
sense aquest pes enorme a les espatlles,
sense aquesta gran nosa dins la boca,
en una casa blanca, vora mar,
amb les finestres sempre obertes.

Com hauria estat bell d'haver pogut
eixarcolar la terra, escriure versos,
conèixer gent, enamorar les noies,
amb els muscles lleugers
i les dents esmolades.

Ara no trobaríem
indecent o covard seure pels marges
a esperar la florides les roses,
ni tindríem els ulls tan enrogits,
ni els llavis secs, ni aquesta veu tan ronca.

Ara no ens creixerien líquens
al moll dels ossos,
si haguéssim pogut viure sense aquesta
gran nosa a la boca,
sense aquest pes enorme a les espatlles,
en una casa blanca, vora mar,
amb les finestres sempre obertes.

MAIG - Eduard Toldrà

Text de Trinitat Catasús

Terra qui floreix,
mar qui s'hi encanta.
Suavíssim bleix
de vida triomfanta.

Pluges cristal·lines,
aigües reflexant
tendrers infantines
qui riuen brillant.

Claretat sonora,
núvol que s'hi perd,
aura qui aixamora
la tendror del verd.

Bordoneig suau
d'abelles. Profunda,
silenciosa pau
d'una hora fecunda.

Món rejuvenit,
amor qui hi esclata,
deliciós oblit
de les nits de plata,

quan el pleniluni
de maig, silenciós,
de qualche infortuni
sembla dir a les flors.

MORGEN - Richard Strauss

Text de Henry Mackay

Und morgen wird die Sonne wieder scheinen
und auf dem Wege, den ich gehen werde,
wird uns, die Glücklichen, sie wieder einen
inmitten dieser sonnenatmenden Erde ...

Und zu dem Strand, dem weiten, wogenblauen,
werden wir still und langsam niedersteigen,
stumm werden wir uns in die Augen schauen,
und auf uns sinkt des Glückes stummes Schweigen ...

DEMÀ

I demà el sol tornarà a brillar
i pel camí que seguiré
ens unirà, als afortunats,
enmig d'aquesta terra que respira sol.

I a la platja, l'ampli i blau ondulat,
baixarem lentament i tranquil·la,
muts, ens mirarem als ulls
i el silenci emmudit de felicitat caurà sobre nosaltres.

#CULTURA SEGURA
#UNMAPADELCOS

Projecte seleccionat dins del X Circuit
de Lied de Montseny, de @fabrica_lied